

מקורות פרשת וירא ה'תשפ"ו בשביל מה לחיות?

בשר לפני החלב, יהיה עליהם להמתין שש שעות בין הארוחות וירעבו בינתיים. לכן הקדים להגיש את החלב ובין זה לזה ירחצו ידיהם ויקנחו בפת [כמנהג זה שאין חייבים להמתין זמן ביניהם]. והכתוב מוסיף 'והוא עומד עליהם תחת העץ', כיון שהאורחים עלולים לשגות ולאוכלם יחד ולכן מינה עצמו להיות 'שומר' עליהם.

3. **בראשית יח, טז:** ואברהם הלך עמם לשלחם - **רש"י:** לוייה, כסבור אורחים הם.

בראשית כא, לג: ויטע אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם ה' אל עולם.

טוטה יא, א: רבי יהודה ורבי נחמיה: חד אמר פרס וחד אמר פונדק - **רש"י:** פונדק ללון שם אורחים ולשון אש"ל ראשי תיבות הוא אכילה שתיה לוייה שהיה מאכילן ומשקן ואח"כ מלווה אותן.

רבנו בחיי: אכילה, שינה לווייה.

רמב"ם הלכות אבל יד: מצות עשה של דבריהם לבקר חולים ולנחם אבלים... ולהכניס הכלה וללוות האורחים... שכן **הלווייה** מרובה מהכל והוא החק שחקקו אברהם אבינו ודרך החסד שנהג בה: מאכיל עובדי דרכים ומשקה אותן ומלווה אותן, וגדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני שכינה שנאמר 'וירא והנה שלשה אנשים', **וליוויים** יותר מהכנסתן. אמרו חכמים כל שאינו מלווה כאילו שופך דמים.

4. **ליקוטי שיחות כה/75:** בכלל במצוות שבין אדם לחברו נוגע בעיקר הנפגע, הטובה והתועלת שחברו מקבל בפועל, ופחות נוגע **מידת** החסד של הפועל, ההתעניינות ושימת הלב מצד הנותן. [אף שבוודאי צדקה במאור פנים מוסיפה במעלת המצווה]. ואולם בהכנסת אורחים מגיעים לחידוש מיוחד, **שמידת** החסד, הרגש החסד של בעל הבית המארח נוגע לנפגע. הכנסת אורחים צריכה להיות באופן כזה שהאורח ירגיש שכל הפעולות נעשות מצד התעניינות, מצד רגש אהבת ישראל.

מדרש ספרי תצא: המאבד סלע מתוך ידו ומצאה עני והלך ונתפרנס בה - מעלה עליו הכתוב כאילו זכה, שנאמר [במצוות שכחה]: 'לגר ליתום ולא למנה יהיה'.

אתון דאורייתא כלל כג בסופו: מצינו בכתובות בבתו של נקדימון בן גוריון שבאה בפני ריב"ז ואמרה רבי פרנסני... ופריך בגמרא והרי אמרו על נקדימון בן גוריון שהיו מציעים תחתיו כלי מילת ומוסרים לעניים? ומשני איבעית אימא לכבודו הוא דעבר. ומוכח שכשנותן ככוונה אחרת - גרע.

1. **אבות א, ב:** שמעון הצדיק היה משירי כנסת הגדולה: הוא היה אומר, על שלשה דברים העולם עומד, על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים.

סתרי תורה זהר ריש פרשת ויצא: על התורה - זה יעקב, על העבודה - זה יצחק, על גמילות חסדים - זה אברהם ועליהם נשענים העמורים הללו.

מיכה ז, כ: תתן אמת ליעקב **חסד לאברהם** אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם.

מדרש שוחר טוב תהילים לו: אלמלא הקנאה אין העולם מתקיים, שאין אדם נושא אשה ובונה בית. אלמלא שקינא אברהם להקב"ה, לא היה קונה שמים וארץ. שאמר למלכי צדק (שם בן נח) כיצד יצאתם מן התיבה? אמר לו: בצדקה שהיינו עושים. מה צדקה היה לכם לעשות והלא לא היו אלא נח ובניו? אמר לו על החיה והבהמה והעוף. לא היינו ישנים כל הלילה, אלא היינו נותנים לפני זה ולפני זה. פעם אחת איחרנו את עצמנו ויצא אבי (נח) שבור. אמר אברהם מה אלו, לולי שעשו צדקה עם בהמה חיה ועוף לא היו יוצאים ובשביל שאיחר עצמו כמעט קיבל שכרו (עונשו) ונשבע. אם אני אעשה עם בני אדם, שהם בדמות וצלם של המלאכים, על אחת כמה וכמה שאנצל מן הפגעים. מיד 'ויטע אש"ל בבאר שבע' - אש"ל ראשי תיבות אכילה שתיה לוייה.

2. **אבות דרבי נתן:** איוב עשה ארבעה פתחים לביתו, כדי שלא יהיו עניים מצטערים להקיף את כל הבית... ואעפ"כ אמר הקב"ה לאיוב: עדיין לא הגעת לחצי שיעורו של אברהם, אתה יושב ושוהה בתוך ביתך ואורחין נכנסים אצלך, את שדרכו לאכול פת חטים האכלתו פת חטים ואת שדרכו לאכול בשר האכלתו בשר, אבל אברהם לא עשה כן, אלא יושב ומחפש אורחים בעולם, ואת **שאיין דרכו לאכול פת חטין** מאכילו פת חטין, ואת **שאיין דרכו לאכול בשר** מאכילו בשר, ולא עוד אלא עמד ובנה פלטרין גדולים על הדרכים והניח מאכל ומשקה וכל הבא ונכנס אכל ושתה וברך לשמים.

בראשית יח: וירא אליו ה' באלני ממרא והוא ישב פתח האהל כחם היום: וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו וירא וירץ לקראתם מפתח האהל וישתחו ארצה: ויאמר: א-דני אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבר מעל עבדך. - **רש"י:** והיה אומר **להקב"ה להמתין לו** עד שירוך ויכניס את האורחים.

שם יח, ב: ויקח חמאה וחלב וכן הבקר אשר עשה ויתן לפניהם והוא עמד עליהם תחת העץ ויאכלו.

דרשות הבן איש חי: הרי הבשר חשוב הרבה מהחלב ולמה מקדימה התורה את הגשת החלב? אלא כוונה עמוקה הייתה לאבינו: אם יאכלו